Text: CLAES-GÖRAN KARLSSON Foto: BRUNO EHRS och PER HESSMAN

NATIONALTEATERN

Övre raden fr v: Ulf Dageby, Totta Näslund och Kurt Bünz. Nedre raden: Håkan Nyberg, Nikke Ström och Lars-Erik Brossner.

—sex rockrävar som gör revolution i folkparkerna

När Nationalteatern spelar kan de förvandla en vanlig trist fredagskväll till en afrikansk folkfest – och i sommar invaderar de folkparkerna med sin förortsrock . . .

En rockveteran och hans gura. Uffe i ett smärtfyllt solo.

Det här är bara början i Bandhagen. Någon minut senare liknar scenen en afrikansk folkfest. Och alla sjunger "Kolla, Kolla".

Totta ger allt – utan luva. En rockbjörn av kött och blod.

●●● En stor jävla björn i toppluva och risigt skägg står på scenen och sjunger med slutna ögon.

Han är hes. Ådrorna på tinningarna ser ut att spricka och han klämmer ut varenda ord som om det vore hans sista.

"Snart så är det vardag. Och vi blir åter en maskin . . . men jag drömmer om andra tider – när alla jobbar för varann . . ."

Totta Näslund och dom andra i Nationalteatern ger det mesta av sig själva. Och publiken i den fullsatta aulan i Bandhagens Gymnasium svarar. Dom flesta är tonåringar.

– Nu ska vi köra en mycket vacker och mycket stillsam ballad, som heter "Stranden", säger Totta och tittar ut över publiken.

Två tuffa tonårskillar framför mig tar varandras nävar och sträcker upp dom i luften. Tillsammans. Dom sjunger med i texten. Och ser mycket lyckliga ut.

Plötsligt hajar jag vad det är som sker runt omkring mig. Att det handlar om kommunikation.

Nationalteatern når fram. Dom får mig och alla andra i publiken att lyssna. Lyssna och förstå.

Dom lyckas där så många andra misslyckas – politiker, lärare och föräldrar.

Afrikansk folkfest

Till slut liknar det hela mer en afrikansk folkfest än en konsert i en karg svensk förortsaula. I extranumret – svängiga "Kolla, Kolla" – fylls hela scenen av folk. Säkert mellan 50 och 100 killar och tjejer som dansar och sjunger med i varenda textrad.

Jag har aldrig varit med om något liknande.

– Inte vi heller, säger en dödstrött, men saligt leende Ulf Dageby – gitarrist – när han pustar ut efter konserten.

– Det var fantastiskt! Visserligen brukar "Kolla, Kolla" gå hem, men det här . . . oj! Och tänk att dom sjöng med i "Stranden". Trots att den inte finns på skiva än. Inte klokt!

När jag träffar gruppen i lugn och ro på en kvarterskrog några kvällar senare berättar Uffe att det dom gör just nu är nåt unikt.

– Det är första gången i Nationalteaterns historia som vi åker runt med ett rent rockband. Och bara lirar musik.

Själva föreningen Nationalteatern bildades i Göteborg för tio år sen. Och har pysslat med det mesta från barnpjäser till tuffa rockmusikaler. Bland annat stycken som "Speedy Gonzales", "Barn av vår tid" och nu senast "Rockormen".

Ren rockmusik har det tidigare bara handlat om på skiva. Den första – "Livet är en fest" – kom 1974 och blev en dundersuccé. Fortfarande är den en av dom mest sålda svenska rockplattorna genom tiderna.

Älskar rock

Först fyra år senare kom rock-LP nummer två, "Barn av vår tid". Också den en stor framgång – både hos kritiker och skivköpare.

Och så nu.

Nationalteatern "on the road". Inga repliker, ingen teater. Bara ren rockmusik rakt upp och ner. Framförd av sex killar som verkar älska varje minut av grejen.

– Att spela rock har chansen att bli så mycket häftigare än musikteater. Det finns inga ramar, utan man kan göra precis vad som helst, menar Totta.

– Och egentligen är ju rocken i sig en form av teater. Det är så mycket som kan hända i stundens ögonblick, påpekar Uffe.

Visst har han rätt. När Totta sjunger historien om tre vanliga killar som i ren desperation super sig fulla på fredagskvällen, i "Livet är en fest" – så är det just ett litet stycke teater.

Uffe är den som varit med längst i Nationalteatern. Totta och Nikke Ström – som spelar bas – kommer från gamla Nynningen. Kurt Bünz, som sköter ljudet och trummisen Håkan Nyberg, kommer närmast från Björn Afzelius Band. Sjätte man är Lars-Erik "Snöret" Brossner som spelar klaviatur.

– Vi körde i gång med det här gänget i september i fjol, och bestämde att vi skulle hålla på i ett år. Vad som händer sen vet vi ännu inte, säger Nicke.

En LP som kommer ut i dagarna är ett resultat av samarbetet. Den heter "Rövarkungens ö" och spelades in under tio hektiska dagar i Nacksvings nya studio i Göteborg.

Skildrar verkligheten

Uffe:

– Jag har skrivit så mycket teatermusik så jag tyckte det var jävligt roligt att bara skriva låtar som får stå var och en för sig.

Det är Uffe som skriver allt gruppens material. Både musik och texter – ofta med en politiskt radikal grundton. Men han ser inte sig själv som nån agitator.

– Nej, jag fixar inte den grejen (fast det låter som "grajen" när han säger det på sin breda göteborgska). Jag är alldeles för osäker för att vara agitator. Mina texter är sällan idétexter om hur det borde vara – utan mer små historier.

En stor del av Nationalteaterns publik är tonåringar. Men själv är Uffe 35 år. Är det inte svårt för honom att skriva låtar som ungdomar kan identifiera sig med?

– Nej, jag har aldrig tänkt på det så. Jag anstränger mig inte på nåt sätt för att skriva "ungt", utan skildrar bara den verklighet jag själv sett runt omkring mig. Jag har till exempel bott i Göteborgs arbetarförorter och sett hur ungdomarna där har det.

VÄND

NYTT! NU MED TVÅ SMAKER!

LÄPP GLANS

KOMMER NU TILL SVERIGE

FYRA SENSATIONELLA DUBBELSMAKER:

BANANA/STRAWBERRY ★ WATERMELON/ICE

PINEAPPLE/COCONUT ★ CHERRY/COLA

VILLAGE MARKNADSFÖRES AV TERRS I WEXIÖ AB 0470/933 30

KLICK KLICK KLICK KLICK KLICK

Visst kan dina bilder bli bättre!

Kamera har väl nästan varenda människa. Men bra bilder tar bara en del. Och det är märkligt hur sällan det beror på kameran. Kunskaper är viktigare.

Tidningen Foto ger dig kunskaperna. Läs några nummer så är chansen stor att dina bilder blir bättre!

Nagelbitare! Sluta Nu!

Visst kan du sluta upp med att bita på naglarna.

Börja med Stopp & Väx nu. Det har en speciell sammansättning som visat sig effektiv t o m på riktigt inbitna nagelbitare. Inom några dagar börjar du få vackert långa och starka naglar. Stopp & Väx är "vilja sluta" på fingertopparna. Snabbtorkande och färglöst. Kan användas på nagellack.

Fråga efter Stopp & Väx på apoteket.

Kronans Droghandel AB Göteborg

"Vi är något eget -inte vänsterns affischnamn"

FORTS

– Läget är faktiskt ganska hemskt för ungdomar på en del ställen i Sverige i dag. Det går nästan inte att skriva så hemska låtar som den verklighet man ser ibland. Samtidigt vill jag inte komma med några undergångslåtar, eftersom jag ändå tror på människan.

Ända sen "Livet är en fest"-skivan har Nationalteatern spelat en mycket stor roll i den svenska musikrörelsen. Men att fråga killarna om dom upplever sig som ett av musikvänsterns affischnamn är ungefär lika poppis som att ställa samma fråga till exempelvis Kabaréorkestern eller Dag Vag.

När utanför vänstern

– Vi är något eget. Det finns inget annat band som låter som oss. Vi är inte vänsterns affischnamn, eftersom vi når så långt utanför dom gränser som omgärdar vänstern, säger Nikke.

Han är den minst blyge av killarna. Och säger rent ut att han tycker att dom har blivit ett jäkligt bra band.

Uffe är lite mer försiktig.

– Jag har inte ens riktigt fattat att jag är rockmusiker. Det är sant! Efter snart tio år kan jag fortfarande knappt fatta det. Jag är egentligen alldeles för blyg för att fixa den grejen.

Även om det mest har handlat om framgångar när det gäller Nationalteatern så är killarna noga med att förklara att dom inte är intresserade av att göra karriär och tjäna en massa pengar.

– Vi har inte dom motiven. Vi vill uttrycka något och tycker att vi har något vettigt att säga till dom som lyssnar på oss, säger Uffe.

Totta tror att det är just det här som gör att gruppen ofta får ett så fint gensvar från publiken.

– Dom vet att vi inte är ouppnåeliga, utan att vi i stället har en grej ihop – vi och dom. Och jag tror att dom märker att vi verkligen tror på vad vi sjunger.

Nationalteatern försöker motarbeta popstjärne-myten i stället för att haka på den.

Ger allt på scenen

– Men det är märkligt ändå, att det ska anses så häftigt att stå på en scen, menar Uffe. Själv känner jag ofta ett slags dilemma inför hela situationen. Dels vill jag ge *allt* när jag står på scenen. Så att folk går hem och tycker att dom sett något häftigt. Men samtidigt vill jag inte idolisera mig själv, vilket är lätt hänt. Och jag har fortfarande väldigt svårt när folk kommer fram och ber om autografer. Jag vill inte vara mer värd än nån annan.

För killarna i Nationalteatern är det helt naturligt att Kurt, som rattar ljudet, är precis lika mycket gruppmedlem som dom andra. Och har precis samma månadslön.

– Att reglera ljudet så att det blir perfekt är faktiskt en svår konst. Och borde bli betraktat som just det – konst.

Säger Kurt.

För att ytterligare understryka hans aktiva roll i bandet spelar Kurre ett gitarrsolo vid sitt mixerbord, mitt ute bland publiken, i en av rocklåtarna. Samtidigt som han blir belyst av ett maffigt grönt ljus.

– Det är jäkligt kul, och publiken brukar verkligen haja till, berättar han själv.

Nationalteatern turnerar ovanligt mycket för att vara ett rockband. Sen i oktober förra året har dom varit ute drygt två veckor per månad.

Hyr egen hockey-rink

– Det är nästan bara dansbanden som klår oss, skrattar Nikke.

I sommar tänker Nationalteatern göra en inbrytning på just dansbandens jaktmarker. Då drar dom in med sin proggrock i dom gamla hederliga folkparkerna.

Uffe:

– Det ska bli skitkul! Tänk dig, parkerna – dom är unika i världen. Det svenskaste som finns. Med doften av pop corn och sina sjaskiga lotteristånd.

Det är ganska mycket kill-jargong i bandet. Så till exempel är allihop väldigt idrottsintresserade. Och snackar gärna i timmar om Ingemar Stenmark eller Tre Kronor eller nån extra spännande tipsextramatch.

– Ibland hemma i Göteborg brukar vi vara ungefär tio personer som hyr en rink för oss själva. Sen lirar vi hockey där i två timmar på raken. Det är jobbigt, men jävligt kul, berättar Totta.

Att turnélivet är tufft och slitigt är killarna ganska överens om. Men Uffe är samtidigt väldigt rädd för att verka gnällig.

– Okey att det kan vara väldigt jobbigt och så. Men trots allt är det en enorm grej vi håller på med. Även när det är som mest kämpigt så älskar vi ändå vårt arbete. Och hur många vanliga jobbare som sitter på en fabrik kan säga att dom gör det? ●